

En jødisk slægtsfortælling.

Bevægende og poetiske erindringer om at forson sig med fortiden

Mirjam Capelle er blevet mor igen i en moden alder – til datteren Esther. Hun har nu fire børn, er gift og har egen psykologpraksis. Det ser lykkeligt ud, men under overfladen trænger mørket sig på: erindringer om en barndom fuld af mørke hemmeligheder. Erindringer fra et liv med en jødisk mor, der var tydeligt mærket af krigen, og en far, der distancerede sig mere og mere fra familien. Erindringer, der blander sig med drømme om kz-fanger uden mulighed for at overleve.

Min sjæls vandmærke er en samling sanselige og levende slægtserindringer. I glimt oprulles fortiden, både den personlige og familiens, som har været med til at forme Mirjams liv. I 1904 flygter familien til København fra de frygtede pogromer i Polen, hvor russerne terroriserede det jødiske mindretal. I 1943 tager moren med sine forældre – men uden sin lillebror på 1 år – flugten til Sverige som 8-årig midt i krigens rædsler. Under 2. verdenskrig dør et ufatteligt antal jøder i Hitlers grusomme lejre, men Mirjams oldefar overlever. Forfatteren fortæller sin egen og slægtens historie via familiens stærke kvinders øjne.

Gennem slægtserindringerne løber tro og tvivl som to tråde, der er uløseligt forbundne. En fortid og en barndom med stærke jødiske bånd løber ud i en ungdom uden den store tiltro til tro. Mens hun er i 50'erne lader Mirjam sig døbe som kristen og finder en ny form for ro.

Min sjæls vandmærke er Mirjam Capelles stærke, poetiske og dybt personlige debut

om at forlige sig med fortiden og være taknemmelig – trods alt. En fortælling om, hvordan forsoning er mulig og kan lede til nyt håb, selv når livet ser sort ud.

Mirjam Capelle (f. 1966) er uddannet psykolog med egen praksis og mor til fire børn. Min sjæls vandmærke er hendes debut som forfatter.

Citat fra bogen: "Min nysgerrighed er vakt. Hvad mon min mor har på programmet? Jeg sætter mig til rette i sofaen, mens hun tænder for fjernsynet. På Danmarks Radio, der består af en enkelt kanal, starter en sort-hvid film. En dokumentar fra gamle dage. Først forstår jeg ikke de billeder, der løber hen over skærmen. Mennesker samlet i store grupper med oppakning omkring sig. Kvinderne med tørklæder bundet om hovederne, børnene med tykke frakker på. De er udendørs. Nogen sidder på jorden. I baggrunden er der togvogne. Ved synet af det, der videre kommer, stivner jeg. Kroppe stablet i bunker, mennesker med unaturligt store, mørke øjne, køjesenge med udhungrede hoveder, der kigger frem."